

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Tentari grauter, & circa Confessionem, et circa Satisfactionem pœnitentes. Et quid veneficis, pro pœnitentia, iniungi debeat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

hypotheticum, ac per tentationis modum fuisse illi nuntiatum; esse enim illū omninò de numero prædestinatorum ad gloriam. Quo nuntio lætus, mirificè animatus est, vt tantò impensius Deum amaret, & de virtute in virtutem quotidie progressum faciens, in bono vsque ad finem vitæ perseueraret. Talibus exemplis animati, numquam debemus de salute nostra desperare, numquam abijcere animum à pœnitentia arripienda.

CAPVT LIX.

Magnos pœnitentes magnis tentationibus debere resistere, in S. Theodora pœnitentis exemplo, ostenditur.

I.
Matth. 4. 3.

NON sine causa, in diuinis litteris, Satan *tentator* dicitur; qui, si ipsum Dei Filium ausus est tentare, quem non audebit aggredi? Et quidem nulli parcat. Iustus tentat & innocentes, vt eos iustitiâ priuet innocentiaq; exuat, sicut tentauit Euam & Adamum in Paradiso. Eos, qui in peccatum lapsi sunt, tentat vt profundius labantur, & peccatum suum non confiteantur. Quòd si qui noxium illum pudorem heroica sui demissione vicerunt, & sacerdoti sincerè omnia sua peccata patefecerunt; tentare eos non cessat, pœnitentiam vt aut penitus omittant, aut non integrè perficiant, aut de die in diem differant; aut fatigati desistant. Quas tentationes etiam Deus permittit, vt magna pars pœnitentiæ sit, ipsa victoria tentationum. Noui ego octoginta annorum senem, à quo ipse intellexi, extra omnem carcerem, liberè fatente, se septimo ætatis suæ anno, à diabolo seductum, vsque ad octogesimum vitæ annum, in veneficio versatum, tandemque alicuius adhortatione excitatum, & seruitutis Stygiæ pertæsum, omnia totius vitæ peccata ritè confessum, illo tamen etiam tum solo pœnè metu à confessione absterritum, ne à dæmone atrociter vapularet, aut omnino instar Penthei, à Furijs Acheronticis laceraretur; cui Confessarius pro pœnitentiæ parte injunxerit, vt, quoties veterator ille veniret, ei que lapides, fustes, vngues intentaret, ac necem ipsam minaretur, illi diceret, & in scuti vicem obijceret, se hæc, & plura alia, immò mille Acherontes commouisse,

uisse, atque ea propter, quandoquidem tanto natu senex, pro tot delictis, nequaquam amplius in hac vita, satisfacere posset, iustum à Confessario, saltem satis pati, & ea prompto animo sustinere, quæ dæmon esset acerba illaturus. Sæpissimè postea, desertum se perfidè, conquerens adfuit dæmon, & illi verbera truci vultu intentavit; sed quàm primùm audiuit senem, omnia, quæ passurus esset, Deo, pœnitentiæ nomine offerentem, illico destitit, atque aufugit, malens abstinere à verberando, quàm transfugæ pœnitentiæ sanctæ esse cooperator. Qui modus planè est optimus, ad huius delicti reos (qui utique & sæpissimè, & vehementissimè solent tentari, si respiciant) contra ruinas & plagas carnificis illius, muniendos. Quamquam & crebra illis confessio est pernecessaria, ut quoties ad relapsum tentati sint, & quo modo se eo in certamine gesserint, duci spirituali indicent, vel dirigendi, si errârint, vel, si heroicè pugnârint, consolandi & animandi. Quam confessionis frequentiam idem Confessarius seni illi iniunxit.

Sed ut habeamus, & tentatoris pertinacissimi, & pœnitentis ardentissimi, & athletæ constantissimi exemplum, recensebo vel in femina masculam virtutem, quam Nicephorus, alijque fide digni Authores in constantis pœnitentiæ exemplum proposuerunt. Tempore Zenonis Imp. Alexandria, in Ægypto, matrona quædam fuit, nomine Theodora, omnium, quæ in civitate erant, castissima, exemplar bonæ honestæque vxoris, viro suo dilectissima, & quia specie erat florentissima, & quia pudicitia amantiissima, & quia viro non solum fidelissima, sed etiam affectuissima, ei, qui maritis debetur, honorem tribuens indefinentem. Hoc tam sanctum conjugium ferre non potuit pacis inimicus; quare eiulcemodi insidias struxit. Erat inibi juvenis opulentus, quem amore illicito incendit. Eâ autem nec nutum, nec gestum, nec vlla officia urbana admittente, nullum non lapidem movit, per eius vicinas ac familiares, blandiens & omnia pollicens. *Ille autem opponebat diem judicij, & timorem gehennæ. Quin etiam, dicebat, erubescio vel ipsum solem habere resem talis flagitij.* Arripuit hoc dictum vna ex lenis triuenefica, vetula maga, quæ sic eam fefellit: *Fiat igitur hoc, inquiebat, à te post solis occa-*

II,

Nicephorus.
lib. 17. c. 5.
Metaphra-
stes 11. Se-
ptembr. Li-
poman. tom.
6. & Sur. tom.
5. 11. Septemb.